

# ORIENTACIONS

FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA

Nº 7. - Juny 1945

El Front Universitari no és una capelleta de joves intel·lectuals, pacífics i burguesos. Diem això perquè molts confonen la combativitat amb el to estrident, com confonen la democràcia amb la demagògia. Ens molesta el to estrident, el tòpic, la paraula buida i destructiva - que tant mal ens ha fet sempre. Per principi també rebutgem l'acció ineficaç, el resultat de la qual no compensa la sèrie de coses - no personals precisament - que posem inconscientment en perill.

Però el Front Universitari no ha sortit a la palestra per a especular bizantinament sobre conceptes. L'hora que ha de marcar l'esdevenidor de la nostra terra, ens trobarà, com un soldat més, disposats a ocupar el lloc que se'ns assigni. I, precisament, ens hi trobarà perquè els nostres militants s'hauran preparat i responsabilitzat per a aquest moment decisiu. Nosaltres no rebutgem l'acció; cal entendre-ho, sinó l'acció ineficaç. I n'és una demostració palesa la nostra actuació d'aquests anys de lluita, l'expedient de molts dels nostres afiliats.

Enfortim l'esperit, per a rendir el màxim en la lluita i situar-nos serenament i assenyada, davant els problemes de la pau. Però necessitem també els músculs: Catalunya necessitarà de tots nosaltres i l'hem de servir posant el màxim de tensió a tots els actes.

## NOTES DE L'ESTRANGER

ORIENTACIONS s'honra recollint un article publicat per Carles Pi i Sunyer a "Canigó" òrgan de la "Société Française des Amis de la Catalogne" el dia 2 de juny de 1945.

Remarquem la importància d'aquestes paraules de Pi i Sunyer, encarregat pel President Irla de formar el nou govern de Catalunya, i que, en la seva simplicitat, són l'expressió autèntica del sentir bàsic de tots els catalans.

"SALUTACIÓ ALS AMICS. - Durant aquests llargs anys d'incertitud i d'angoixa els catalans que erem a Anglaterra hem pensat sempre amb profunda emoció en els amics que quedaren a França. Tots - vosaltres i nosaltres - havíem d'enfrontar dificultats i perills; però la mateixa duresa de la nostra vida, ens feia comprendre millor el vostre sofriment, ens feia sentir-nos de cor al costat vostre. Geogràficament ens separava ben poc, un braç de mar que, quan es pot passar, es passa molt de pressa, de fet ens separava un món, la barrera que hi havien posat aquells que en llur afany de domini volien sotmetre Europa al jou del feixisme, divers en els seus noms, unia en el seu contingut i propòsit. Avui, la guerra entre els dos mons ha acabat amb la victòria de les democràcies; no ha acabat, però, arreu i per a tothom, perquè encara resta el feixisme espanyol, i per això el que sabem que la lluita per la llibertat no és encara finita, tenim el deure i la voluntat de portar-la a terme fins a l'alliberament de la nostra pàtria.

Ara, en retrobar-nos, sentim l'alegria que experimenten els germans quan tornen a veure's després de llargs anys de separació. En abraçar-nos ressorgeix profund, intacte, insubornable, el vell afecte que ens lligava. És que a tots ens uneix el mateix ideal i la mateixa esperança. No importa que haguem hagut de viure tant de temps separats, no importa que la dispersió forçosa en què vivim pugui naturalment motivar lleugeres diferències en el nostre judici; si alguns n'hi ha, no és mal que hi sigui, que això demostra el tone liberal i democràtic del nostre poble que vol jutjar les coses a la llum de la crítica de la pròpia raó: i per altra banda cap d'aquestes malices no afecten el comú sentiment i voler que tots compartim: a l'exili, la unitat catalana resistent ha existit, perquè tots els catalans han mantingut una fervorosa fidelitat a Catalunya.

Es per a contribuir encara a l'alegria d'aquest retrobament que vull adreçar-vos un cordialíssim salutació en nom dels catalans d'Anglaterra i crec que també pu fer-ho en nom d'aquells que viuen en terres lliures d'Amèrica. A uns i altres crec ja no ens separa res més que la distància, però cap barriera imposada que empenyi la nostra llibertat.

Desconfortament si han encara molts germans nostres, la gran majoria del nostre poble, separats de nosaltres, més que per les mers i per les muntanyes, per les cruels barreres del règim opressor que les té sotmesos. I la nostra alegria no podrà ésser completa, i el nostre reguit haurà d'ésser tenaç i persistent, fins que aconseguim que així com ens hem retrobat nosaltres, poguem retrobar-nos amb ells. Fins que la nostra pàtria sigui lliure, fins que torni a haver-hi un règim basat de democràcia i dignitat civil, fins que junt amb ictes els democràtics hispanics guanyem una República respectuosa dels drets dels homes i dels pobles. Per això el nostre cor no para de treballar ni sacrifici per aconseguir a assolir aquest noble objectiu i imperiosa obligació. És l'hora de tenir l'home tirant de voluntat, l'hora de la reflexió serena, però també de l'acció coratjosa. L'hora de posar tot l'esforç en aquesta etapa que comença del redreçament de Catalunya.

## NOTES DE JUNY

Malgrat tot un més transcendent per al món. Juny ho podrà ésser per a Catalunya si bé es malbaraten els fruits obtinguts a París. Per primera vegada, des de l'any 1932 veiem un anhel sincer d'unitat entre els petits catalans. És innegable que la fusió en un sol organisme del Consell Català de Londres, de prestigi molt arrelat a Catalunya, i del govern de la Generalitat, i l'enseny que resol el problema del legalisme, al qual el ludiem fa temps des d'aquestes pàgines; permetrà dirigir tots els esforços a aconseguir el domini foraster. Des del punt de vista internacional, les Nacions Unides veuen una madurassa i un sony. garantia de què els catalans no tinguin ganes de crear nous focs de pertorbació. Tant-so-val que l'organ d'un grup que es diu representant de la classe treballadora, malgrat necessitar l'ajut dels seus partidaris burgesos majoritari per a treure nitja persona de dignitat, clami contra els "reaccionaris de Londres". No ens exigeix la posició d'aquesta patriota d'exportació, típic espanyolisme malencisme polític. Els catalans potser excessivament magnànims perdonaren el grau de responsabilitat d'aquests senyors en setembre de l'any 1939. Perdonaren, però no oblidarem. I no oblidarem en aquest cas vol dir impedir que els procediments totalitaris d'aquests elements ens portin noves dissorts.

El Dr. "Jaime" Algarra acaba d'ésser nomenat "decano" de la Facultat de Dret de la Universitat. "Don Jaime, el de la Grande Guerra" ha assolit el que es proposava quan anomenà a Franco "el más grande economista de nuestra historia". El "Caudillo" ha premiat ja el rector catedròtic que passa a engroixir les files dels traïdors. Li desitgem que li duri ben poc temps el nou càrrec i esperem que algun Zurita li doni unes vacances que té prou merescudes. A raïm a l'antic secretari del I Congrés de la Llengua Catalana, l'haver-se tret la cara a temps. Ara coneixem ja perfectament qui és el Sr. Jaume Algarra i Postius.

13

A "TREBALL", Òrgan del P.S.U.C. llegim que un frare ha encapçalat una subscripció destinada a socórrer uns obrers acomiadats del treball per les seves idees polítiques. L'òrgan comunista destaca que són nombroses els eclesiàstics que ajuden als perseguits polítics i empresonats. Ho és reconèixer ja. Però cal recordar-ho, i recordar-ho molt...

El sectarisme és el pitjor mal que pot patir un país. L'exemple de conegudes personalitats polítiques, de vida no catòlica, que a l'hora de la mort, s'han reconciliat amb l'església, ha d'obrir els ulls a molta gent. Val la pena de perseguir l'Església Catòlica per acabar reconciliant-se amb Ella i morir amb el nom de Crist als llavis? A més, l'actitud del Prímat i Arquebisbe de Tarragona, morint a l'exili, és un fet que cap catòlic digne no pot oblidar.

Uns falangistes arqueòlegs. - Després de llargs estudis patrocinats pel "Consejo Superior de Investigaciones Científicas" els arqueòlegs del S.E.U. han descobert que una raça prehistòrica anomenada "rojo-separatista" destroua l'edifici de la Universitat de Barcelona... Aquests savissos ignoren però, que l'any 1936 d. C. existien uns avions que bombardejaren Barcelona i la seva Universitat. També han descobert els "camerades" d'"Estilón" que, temps enrera, una ciutat d'Euzodi anomenada Guernica fou incendiada pels seus habitants, també de l'esmentada prehistòria, per tal de celebrar dignament una revetlla... Pobre Schulten amb uns competidors tan eixerits com els "niños de Estilón"!

De la "pequeña historia" - El doctor Valdeakellano ha tingut ocasió d'aprendre els resultats de les irrees humorístiques aplicades amb inoportunitat. I ara l'humorisme és sempre inoportú: el dogmatisme polític no deixa res per verd. I un ase recomanat per qualsevol "jefecillo" és tabú. La missió del professor és posar la seva signatura a la papereta. És estrany que d'això el doctor Valdeakellano encara no se n'hagués adonant. Així mateix és cosa de meravella que el "magnífico" Rector no esbés que el "Clan Correa" no s'admeten originalitats. Ell, a callar i a presidir "Fiestas de las Letras". En un mot: "jerarquia".